

tiskhed. Som eksempel herpå kan nævnes det forhold, at et medlem offentligt har tilkendegivet sin opfattelse af en sag, der indbringes for eller er under behandling i Pressenævnet.

Afgørelser i henhold til forvaltningslovens §§ 3 og 4 kan i øvrigt tjene som vejledende retningslinier for, hvornår der kan forekomme inhabilitet.

Til § 48

Da nævnet ved behandlingen og afgørelsen af en klagesag skal bestå af fire medlemmer, jf. lovforslagets § 42, fastsættes det, at formandens stemme er afgørende, hvis der foreligger stemmelighed. Hvis kendelsen ikke er enstemmig, skal dissensen med begrundelse anføres i kendelsen. Det forudsættes, at navnene på dissenterende medlemmer anføres.

Til § 49

Bestemmelsen overlader det til Pressenævnet at afgøre, om en kendelse skal offentliggøres, og i hvilket omfang dette i givet fald skal ske. Bestemmelsen omfatter såvel kendelser vedrørende massemediernes tilsidesættelse af kravet om god presseskik, jf. § 34, som pålæg til et massemedie om at offentliggøre et genmæle, jf. § 40. Pålægges nævnet det indklagede massemedie at offentliggøre kendelsen, er mediet forpligtet til at efterkomme dette pålæg, og offentliggørelsen skal da ske uden kommenterende tilføjelser og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan fordres. Unnlader massemediet at offentliggøre kendelsen, kan der idømmes straf efter § 53, ligesom der vil kunne pålægges tvangsbøder i henhold til retsplejelovens § 997, stk. 3.

Justitsministeriet finder det ligesom Medieansvarsudvalget principelt betænkeligt at tillægge Pressenævnet en domstolslignende kompetence til at anvende sanktionerne straf eller erstatning i de sager, der vil blive indbragt for nævnet. En klager er ikke afskåret fra i givet fald at benytte domstolsvejen efterfølgende eller sideløbende med muligheden for at få en hurtigere og omkostningsfri afgørelse fra Pressenævnet, der som hidtil vil kunne udtrykke sin misbilligelse over for det indklagede massemedie. Det foreslåede system vil medføre, at nævnet kan pålægge det indklagede massemedie snarest muligt at offentliggøre nævnets afgørelse i sager, hvor der gives klageren helt eller delvis medhold. Herved opnår klagerne en foreløbig - og ofte i sig selv tilfredsstillende - offentlig oprejsning i anledning af begåede krænkelse fra massemediernes side. Hertil kommer, at afgørelsen af, om det fornødne erstatningsgrundlag foreligger, og af selve erstatningsudmålingen er centrale dom-

stolsanliggender, der ofte forudsætter en indgående bevisførelse, som kun kan foretages ved domstolene.

Til § 50

I lighed med, hvad der gælder for Berigtigelsesnævnet efter presselovens § 10, stk. 2, og for Radionævnet efter § 18 i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, fastslås det, at Pressenævnets afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Derimod kan det af nævnet i såvel genmælesager som i presseetiske sager udøvede skøn indbringes for domstolene i medfør af princippet i grundlovens § 63. Der er ikke noget til hinder for, at der både indgives klage til Pressenævnet og anlægges sag ved domstolene. Den omstændighed, at en afgørelse af vedkommende massemedie indbringes for domstolene har ikke opsættende virkning, hverken for pålæg om offentliggørelse af en kendelse eller for pligten til at offentliggøre et genmæle.

Til § 51

Efter Justitsministeriets opfattelse bør beretningen udformes efter de af Radionævnet fulgte retningslinier, hvorefter der alene gengives et resume af hver enkelt sag; dog bør kendelser, hvorved nævnet kritiserer et massemedie for tilsidesættelse af kravet om god presseskik, og som er af væsentlig offentlig interesse, gengives i deres fulde ordlyd.

Til § 52

Det foreslås, at justitsministeren kan bestemme, at udgifterne til nævnets virksomhed, herunder til nævnets sekretariat, skal afholdes af massemediernes efter en fordeling, som fastsættes i nævnets forretningsorden. En sådan ordning svarer til, hvad der er bestemt i nyere lovgivning om finansiering af nævn o.lign. nedsat i henhold til lov. Efter reglerne i § 10, stk. 3, i presseloven og § 17, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed afholdes udgifterne ved Berigtigelsesnævnets og Radionævnets virksomhed i dag af statskassen, hvorimod Danske Dagblades Forening afholder udgifterne til Dansk Pressenævn. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 7.

Kapitel 8

Straf m.v.

Til § 53

Bestemmelsen indebærer, at overtrædelse af en række af medieansvarslovens ordensforskrifter samt manglende efterkommelse af pålæg om offentliggø-